

ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ

«...ἡμεῖς δὲ τῆ προσευχῆ καὶ τῆ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτέρήσωμεν».

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΔΑΧΗΣ
ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ
ΤΙΜΗ 0,50 €

ΦΥΛΛΟ 10

ΕΤΟΣ Β' • 2003
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ο ΓΑΥΚΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Π.Β.Πάσχου

Τὴν ὥρα ποὺ σημαίνουν οἱ καμπάνες τῆς Παναγίας, ἢ τὴν ὥρα ποὺ ἀκοῦμε στὶς ἐκκλησιαστικὲς ἀκολουθίες μας τὸ ὄνομα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ κάνομε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Τοῦτο σημαίνει πὼς συμφωνοῦμε ὅλοι μὲ τὸν Ὄρο τῆς Τρίτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ «ὁμολογοῦμε τὴν ἁγίαν Παρθένον Θεοτόκον». Ἀκόμη, πὼς τὴν παρακαλοῦμε καὶ τὴν ἱκετεύομε σὰν Μητέρα τοῦ Θεοῦ νὰ μεσιτεύει καὶ νὰ πρεσβεύει γιὰ μᾶς τὸν Κύριο καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ἄπειρες παραφυάδες τῶν Διαμαρτυρομένων, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους καὶ οἱ σοβαροφανεῖς μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, ἀρνοῦνται ὁποιαδήποτε τιμὴ στὴν Παναγία. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ πάλι πέφτουν στὸ ἄλλο ἄκρο, θεοποιώντας σχεδὸν τὴ Θεοτόκο μὲ τὴ Μαριολογία καὶ τὴ Μαριολατρεία τους. Ἡ Ὀρθοδοξία ὅμως τὴν τιμᾶ καὶ τὴν ἀνεβάζει στὸ πιὸ ψηλὸ σκαλί τοῦ σεβασμοῦ της, πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἁγίους καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὰ τάγματα τῶν ἁγίων Ἀγγέλων: εἶναι ἡ «ἁγία ἁγίων μεϊζων» καὶ ἡ «τιμιωτέρα τῶν Χερουβὶμ καὶ ἐνδοξότερα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεῖμ». Εἶναι ἡ Κεχαριτωμένη, ποὺ ἔδωξε τὸ φαρμάκι καὶ τὴν ἁμαρτία τῆς Εὐσας. Εἶναι ἡ Γυναίκα, ποὺ ἔδωξε τὴν ἀνισότητά τῶν δύο φύλων. Εἶναι τὸ καύχημα τῶν

γυναικῶν καὶ τοῦ κόσμου ὁλάκερου. Εἶναι ὁ,τι καλύτερο εἶχε ἡ γῆ μας, γιὰ νὰ προσφερθεῖ καὶ νὰ γεννήσει τὸν ἴδιο τὸ Θεό μας. Εἶναι ἡ μητέρα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπομένως καὶ ἡ μητέρα τοῦ κάθε Χριστιανοῦ. Εἶναι τὸ σκήπτρο καὶ ἡ δόξα τῆς Ὀρθοδοξίας. Εἶναι ἡ Μάνα μας ἡ Παναγία, πρὸς τὴν ὁποία καταφεύγομε στὶς δύσκολες τὶς ὥρες, ὀνομάζοντάς την: Ρόδον τὸ Ἀμάραντον, Κλίμακα ἐπουράνιον, Κόσμου Καταφύγιον, Μυστικὸν παράδεισον, Προστασία τῶν Χριστιανῶν, Γρηγορούσα, Γοργοεπήκοον, Ὁδηγήτρια, Παραμυθία τῶν πενθούντων, Ταχεῖαν ἀντίληψιν, Ἐλευθερώτρια, Σκέπη τοῦ Κόσμου, Χαρὰ τῶν θλιβομένων, Προστάτιν τῶν ἀδικουμένων, Ἐλπίδα τῶν Χριστιανῶν, Ἐπίσκεψιν τῶν ἀσθενούντων, Βακτηρίαν τῶν τυφλῶν, Ἀγκυραν τῶν ναυτικῶν μας... Εἶναι ἡ χαρμολύπη μας ἢ τὸ χαροποιὸν πένθος μας: γι' αὐτὸ καὶ τώρα ποὺ γιορτάζομε τὴ Θεία Κοίμησή της, ἡ μυστικὴ εὐωδία της μπαίνει ὡς τὸ μεδούλι μας, πλημμυρίζει τὴν καρδιά μας. Καὶ ἀντὶ νὰ θλιβόμαστε, πανηγυρίζομε καὶ ψάλλομε κατανοητικᾶ:

Ἐν τῇ γεννήσει
τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας
ἐν τῇ κοιμήσει
τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες,
Θεοτόκε· μετέστης
πρὸς τὴν ζωὴν,
μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς,
καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς
λυτρομένη ἐκ θανάτου
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ

Ἐφυγε ἓνα ἀκόμη ἐκκλησιαστικὸ ἔτος. Δὲν εἶναι ὅμως ὅπως τὸ χρονολογικὸ ἔτος, ποὺ φεύγει δίχως γυρισμό, ἀφήνοντας πίσω του λίγες χαρὲς καὶ πολλὰ συντρίμμια... Τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔτος ξανάρχεται γιὰτὶ εἶναι ἡ “ἀνοιχτὴ” πρόσκληση, ἡ συνεχὴς κλήση τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ ὁ χρόνος ῥοκανίζει τὴ σωτηρία τους. Τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔτος εἶναι ὁ λειτουργικὸς κύκλος, ἡ παιδεία καὶ ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ “ἐν χρόνῳ” ὑπόμνηση καὶ πρόγευση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ συγχρόνως εἶναι ἡ κατάργηση τοῦ χρόνου. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀναφορά μας γίνεται στὴν αἰωνιότητα καὶ σὲ ὅσους βρίσκονται ἢ πέρασαν σ' αὐτὴν: οὐσιαστικά, εἶναι ἡ κοινωνία μας μὲ τὴν αἰωνιότητα, μὲ τὴ σωτηρία, μὲ τὴν ἀγάπη, μὲ τὸ Θεό! Γι' αὐτὸ καὶ στὶς θλίψεις μας ζητοῦμε τὴ στήριξη, τὴν ἀρωγὴ τῶν ἀδελφῶν μας ἁγίων καὶ ἰδιαιτέρα τὴ θαλπωρὴ καὶ τὴν παρηγοριὰ τῆς Μητέρας ὅλων μας, τῆς Παναγίας. Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔτος κλείνει μὲ ἑορτὴ τῆς Παναγίας, τὴν σεπτὴ Κοίμησή της, καὶ ἀρχίζει πάλι μὲ ἑορτὴ της, τὸ Γενέθλιο. Εἶναι ἐκείνη ποὺ δεσπόζει μέσα στὸ Λειτουργικὸ χρόνο, ποὺ βρίσκεται πάντοτε ἐκεῖ ποὺ τὴ χρειάζεσαι.

Ἐκείνη ποὺ σιωπᾶ, ἀλλὰ δὲν κωφεύει. Ὀλόκληρη ἡ ζωὴ της κύλισε μέσα στὴ σιωπῆ... «Διετήρει πάντα τὰ ῥήματα... ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς». Ὅποιος ἀγαπᾶ, δὲν χρειάζεται νὰ μιλήσει· μιλάει ἡ ἀγάπη. Ἡ λύπη στὴν καρδιά της γίνεται χαρὰ, στὰ χεῖλη της ὁ πόνος γεννάει τὴν ἐλπίδα: «εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου», ἀναφωνεῖ βλέποντας τὸν Υἱὸ της κρεμασμένο στὸ σταυρὸ.

Ἄν εἶναι κάτι ποὺ λείπει ἀπὸ τὸν σημερινὸ κόσμο εἶναι αὐτὴ ἡ σιωπῆ! Ὅχι ἡ ἀπουσία, οὔτε ἡ ἀδιαφορία, ἀλλὰ ἡ παρουσία ἀγάπης, ἡ παρουσία ἀγωνίας γιὰ τὴ σωτηρία, ἡ πραγματικὴ στάση καὶ ἀντίσταση στὰ πράγματα καὶ τὶς καταστάσεις, ποὺ δὲν ἐκφράζεται μὲ πολλὰ καὶ μεγάλα λόγια, ἀλλὰ μὲ τὴν προσευχὴ, μὲ τὴν ἀλήθεια, μὲ τὴν ἀγάπη. Ὁ ἄνθρωπος σήμερα προσπαθεῖ νὰ καταξιωθεῖ, νὰ ἐπιβληθεῖ, νὰ κερδίσει, νὰ ‘μιλήσει’ μέσα ἀπὸ τὴν πολυλογία, τὴ δημοσιότητα, τὶς σύγχρονες μορφὲς ἐπικοινωνίας, δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ κινηθεῖ καθόλου στὸ χῶρο τῆς σιωπῆς, κι ὅπου τὴ βρίσκει τὴν προσπερνάει σὰν μειονεξία. Ἡ ἀνάγνωση τῆς σιωπῆς εἶναι ἓνα χάρισμα ποὺ ἀπουσιάζει, ὅσο ἀπουσιάζουν ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ εἰλικρίνεια. Ἡ σιωπῆ εἶναι μία ἀρετὴ ποὺ μόνο στὴν Παναγία βρῆκε τὴν ἀπόλυτὴ ἐκφρασή της!

Εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀκοῦει τὸν πόνο μας καὶ δέχεται τὸν γογγυσμὸ μας. Εἶναι

Παγκοσμιοποίηση-Κινήματα και 'Ανατροπές

Ως κατακλείδα της προηγούμενης επιφυλλίδας μας είχαμε σημειώσει: "Για τα προβλήματα, όμως τα οποία δημιουργούνται μέσα από την παγκοσμιοποίηση μέσα στην τριτοβάθμια εκπαίδευση θα αναφερθούμε στο επόμενο κείμενό μας". Και το πρόβλημα τούτο είναι άκρως επίκαιρο, έφ' όσον στις μέρες μας, διανύουμε περίοδο απεργίας της Πανεπιστημιακής διδακτικής κοινότητας, ή οποία θέτει ως ένα, αλλά πρωταρχικό, αίτημα τη σταδιακή οικονομική εξομάλυνσή της και την οικονομική ισοτιμία της με τα παγκοσμίως δεδομένα κρατούντα.

Το αίτημα ακόμα βέβαια φαίνεται ότι και δίκαιο και θεμιτό είναι. Συμπαράσυρει, ασφαλώς, μια ολόκληρη σειρά εργαζομένων τάξεων προς τη διεκδίκηση, εϋλόγως ή όχι, του αυτού αιτήματος. Το ουσιαστικό όμως ερώτημα, το οποίο αναφέρεται στο σημείο αυτό σύγκειται στο γεγονός στο εάν και κατά πόσο το συγκεκριμένο αίτημα συνάδει και συνοδοιπορεί προς το 'Ακαθάριστο 'Εθνικό Εισόδημα (Α.Ε.Ε.), καθώς επίσης στο εάν και κατά πόσον συμβάλλει άφ' ενός μὲν στην απόσβεση του 'Εθνικού Χρέους τόσο προς το Διεθνές Νο-

μισματικό Ταμείο (Δ.Ν.Τ.), όσο και προς τρίτες χώρες, άφ' ετέρου δὲ προς την οικονομική σύγκλιση της χώρας με τα επιβεβλημένα δεδομένα της Εϋρωπαϊκής Ένωσης, Είναι ένα ερώτημα, το οποίοον άγγίζει την καρδιά του προβλήματος. Είναι ένα ζήτημα, το οποίοον άναδεικνύει περίτρανα τα προβλήματα, τα οποία δημιουργούνται από την Παγκοσμιοποίηση μέσα στην Πανεπιστημιακή κοινότητα και κατά φυσική και αναγκαία συνθήκη μέσα στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Ποιά όμως είναι άραγε αυτά τα προβλήματα και ποιές οί συνέπειες, οί οποίες προέρχονται από αυτά; Πρώτον είναι ή επιστημονική υποβάθμιση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. 'Ο πανεπιστημιακός δάσκαλος, όπως και κάθε άλλος δάσκαλος της οποιαδήποτε βαθμίδας εκπαίδευσης, καλείται να επιτελεί λειτουργία και όχι επάγγελμα. Τούτο σημαίνει το γεγονός ότι το έργο του

δὲν είναι δουλειά, βλέπε δουλειά έπ' άμοιβή. 'Οσάκις ή άμοιβή προτάσσεται του έργου και του καθήκοντος, αυτομάτως καθίσταται δουλειά με συνέπεια την υποβάθμιση και τον υποβιβασμό και του έργου και του καθήκοντος.

Δεύτερον, κοινό τόπο άποτελεί το γεγονός ότι ο άνθρωπος είναι το "ζώον της ραστώνης και της έλάσσονος προσιθίας". Τούτο έχει τρεις σημαντικές συνέ-

πειες, άφ' ενός μὲν το να έθίζονται οί φοιτητές μας στην άμεριμνησία, στον ώχαδελφισμό και στην, κατά το δυνατόν, εύκολη, εύχερέστερη και άνευ κόπου και πόνου έπίτευξη του σκοπού τους, ό οποίος δὲν είναι κανένας άλλος παρά μονάχα ή λήψη ενός πτυχίου, άφ' ετέρου δὲ στη μη πρόσληψη ούσιωδών και ουσιαστικών γνώσεων, ή οποία έχει σαν άποτέλεσμα την άλογη παραγωγή άγραμμάτων πτυχιούχων, οί οποίοι πλέον μπαίνουντας στην παραγωγή άναπαράγουν με τη

σειρά τους, εκ τρίτου, άγραμμάτων μαθητές, οί οποίοι και αυτοί θα καταστούν άγράμματοι φοιτητές. Βρισκόμαστε σε έναν φαϋλο κύκλο.

'Όταν το 1978 ή πολιτική οδηγία, την οποία απέστειλε στην Ελλάδα ή τότε Εϋρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (Ε.Ο.Κ.), και βάσει της οποίας ή Ελλάδα έκαλείτο να προσαρμόσει το εκπαιδευτικό της σύστημα στην παραγωγή έγραμμάτων έργατων, κανείς από τους τριακόσιους έθνοπατέρες, όπως και σχεδόν κανείς από τους πανεπιστημιακούς, εκτός έλαχίστων περιπτώσεων, δὲν άντέδρασαν βασιζόμενοι στο δόγμα ότι: "άνήκομεν εις την Εϋρώπη". Τους πικρούς καρπούς της τότε δουλκικής ύποταγής μας στην Εϋρωπαϊκή οδηγία και του ραγιαδισμού μας τους δρέπουμε και τους γεύομεθα σήμερα. Κανείς τότε δὲν διέθετε τον κοινό νοϋ για να κατανοήσει το γεγονός ότι στις νότιες μεσογειακές χώρες, και ένεκα των ψυχικών και ψυχολογικών παραμέτρων των λαών τους, και ένεκα των κλιματολογικών συνθηκών, αλλά και ένεκα πληθώρας άλλων λόγων, όπως π.χ. κοινωνικών, οικονομικών, παραδοσιακών και άλλων υποδομών υπήρχε ούσιώδης άδυναμία παραγωγής έγραμμάτων έργατων.

'Αρχμ. Παλαμά Κουμάντου
Ph. D. London

Συνέχεια στη σελίδα 5

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ
Λόγος εις τὸ Γενέσιον

«'Αμπέλι καλοκλήματο» εφύτρωσε άπ' την "Αννα, κι έβγαλε άνδρὸ σταφύλι γλύκα, πιστὸ δείκὸ, να τὸ πιούν οί χωματένιοι άνθρωποι να ζήσουν στον αιώνα. 'Ο 'Ιωακείμ και ή "Αννα δοθήκανε σπορά «δικαιοσύνης» και θερίσανε «καρπὸ ζωής». Φωτισθήκανε με τὸ «φῶς της γνώσεως» και ψάξαν να βροῦν τὸν Κύριο, και τὸς βρήκε καρπὸς δικαιοσύνης. "Ας θαρρέψει ή γῆ και «γιομίστε χαρὰ τὰ παιδιὰ της Σιών για τὸν Κύριο και Θεὸ σας», γιατί πρασίνισε ή έρημος. 'Η στείρα καρποφόρησε. 'Ο 'Ιωακείμ και ή "Αννα σὰ μυστικές κορφές βουνῶν σταλάξαν γλύκα. Νιώσε χαρὰ, εϋλογημένη "Αννα, γιατί γέννησε κορίτσι. Γιατί αὐτὸ τὸ κορίτσι δὰ γίνει μάνα του Θεοῦ, πύλη του φωτός, πηγὴ της ζωής, και δὰ έξαφανίσει τὸ έγκλημα της γυναικας.

Τὸ πρόσωπο του κοριτσιου αὐτου

«δὰ ίκετεύσουν οί πλούσιοι του λαου». Τὸ κορίτσι τουτο δὰ προσκυνήσουν οί βασιλιάδες των ένων προσφέροντας δῶρα. Τὸ κορίτσι τουτο δὰ οδηγήσεις στο Θεὸ, στο βασιλιά των όλων, ντυμένο στα «χρυσὰ κρόσια» τὰ στολίδια των άρετων, και στολισμένο με την χάρη του Πνεύματος, και «ή δόξα του από μέσα». Γιατί αν δόξα κάθε γυναίκας είναι ὁ άντρας που στέκεται στο πλάι της, της Παναγίας ή δόξα είναι από μέσα, ὁ καρπὸς των σπλάχνων της.

Κορίτσι ποθητὸ και τρισευλογημένο: «εϋλογημένη μέσα άπ' όλες τις γυναίκες σύ, κι εϋλογημένος ὁ καρπὸς των σπλάχνων σου». Κορίτσι, θυγάτερα του βασιλιά Δαβίδ, και μάνα του βασιλιά των όλων, του Θεοῦ. Θεϊκὸ κι ολόζωντανο άγαλμα, ή εϋφροσύνη του Θεοῦ που σ' έπλασε, πούχεις τὸ πνεῦμα σου θεοκυβέρνητο και μόνο στο Θεὸ γυρνάς την προσοχή σου...

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟ

Κάποιος γέροντας έμμενε στη Σκήτη και άνεβαίνοντας στην 'Αλεξάνδρεια για να πουλήσει τὸ εργόχειρό του βλέπει κάποιον μοναχὸ νεαρό να μπαίνει στο καπηλειό. Με αὐτὸ ὁ γέροντας στεναχωρήθηκε και περιμένε έξω για να τον συναντήσει όταν θα βγαίνει, πράγμα που έγινε. Μόλις λοιπόν βγήκε ὁ νεώτερος, κρατώντας τὸ χέρι του ὁ γέροντας τον πήρε ιδιαίτερα και του λέγει:

-'Αδελφέ μου, δὲν ξέρεις ὅτι φορᾶς τὸ άγιο σχῆμα; Δὲν ξέρεις ὅτι οί παγίδες του διαβόλου είναι πολλές; Δὲν ξέρεις ὅτι και από τὰ μάτια και από την άκοή και από τὰ διάφορα πράγματα βλέπτονται οί μονα-

χοί που μένουν στην πόλη; Μή, σε παρακαλῶ, αλλά φύγε στην έρημο, όπου μπορείς να σωθείς όπως θέλεις.

'Αποκρίθηκε ὁ νεώτερος λέγοντας:

-Πήγαινε, καλόγηρε, ὁ Θεὸς δὲ χρειάζεται παρά μόνο καθαρές καρδιές.

Τότε σηκώνοντας τὰ χέρια στον οϋρανό, εἶπε ὁ γέροντας:

«Δόξα σοι ὁ Θεός», γιατί έχω πενήντα χρόνια στη Σκήτη και δὲν άπόκτησα ακόμη καθαρή καρδιά και αὐτὸς που μπαινοβγαίνει στα καπηλειά έχει άποκτήσει καρδιά καθαρή.

Στρεφόμενος στον άδελφὸ του λέει:

-'Ο Θεὸς και σένα να σώσει και μένα και να μη μ' αφήσει να ντροπιαστῆ ή έλπίδα μου.

ΤΑ ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ

Ἱερόν Εὐχέλαιο

Οἱ μαθητὲς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου-
ας τους κήρυτταν τὴ
μετάνοια καὶ «καὶ ἤλειφον ἐλαίω
πολλοὺς ἀρρώστους καὶ ἐθερά-
πευον», ἄλειψαν μὲ λάδι πολλοὺς
ἀρρώστους καὶ τοὺς γιάτρευαν.
Ἡ πληροφορία αὐτὴ ποὺ μᾶς δί-
νει τὸ Εὐαγγέλιο ἐπιβεβαιώνει τὴ
χρῆση τοῦ ἐλαίου γιὰ τὶς περι-
πτώσεις τῶν ἀσθενῶν στὴν πρώτη
ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα, χρῆση
ὄχι ἀπλῶς φαρμακευτικὴ ἀλλὰ
μετάδοση μυστηριακῆς θείας δύ-
ναμης, ἐνῶ στὴν Ἐπιστολὴ τοῦ
ἀγίου Ἰακώβου συνδυάζεται ὄχι
μόνο μὲ τὴν σωματικὴ θεραπεία
ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἄφεση τῶν
ἀμαρτιῶν. «Ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν;
προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέ-
ρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευ-
ξάσθωσαν ἐπ' αὐτόν, ἀλείψαντες
αὐτόν ἐλαίω ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ
Κυρίου, καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως
σώσει τὸν κάμνοντα, καὶ ἐγερεῖ
αὐτόν ὁ Κύριος, κἄν ἀμαρτίας ἦ
πεποιηκῶς ἀφεθήσεται αὐτῷ». Ἡ
σύσταση λοιπὸν τοῦ μυστηρίου
τοῦ Εὐχελαίου ἀνάγεται στὰ
πρῶτα ἀποστολικά χρόνια καὶ
ἀποβλέπει κυρίως στὴν ἴαση τῶν
σωματικῶν ἀσθενειῶν. Ἄρχισε
ἀπὸ μία εὐχὴ, «εἰς ἔλαιον νοσοῦ-
ντων», ποὺ λεγόταν στὴ Θεία
Λειτουργία, ἐνῶ στὴ σημερινή του
μορφή ἔφθασε κατὰ τὸν ΙΓ'
αἰῶνα.

Συνδεδεμένο μὲ τὴ Θεία Λει-
τουργία, τὸ μυστήριον τοῦ Εὐχε-
λαίου ἔχει τὴ μορφή της, διακρί-
νεται σὲ δύο μέρη, τὸν ὄρθρο καὶ
τὴν τέλεση τοῦ μυστηρίου, ποὺ
ἔχει ὡς ἐναρξη αὐτὴν τῆς Θείας
Λειτουργίας, δηλαδὴ τὸ «Εὐλο-
γημένη ἡ βασιλεία...», ὅπως γίνε-
ται καὶ μὲ τὰ ἄλλα μυστήρια ποὺ
ἦταν συνδεδεμένα μὲ τὴ Θεία

Λειτουργία, τὰ μυστήρια τοῦ
Βαπτίσματος καὶ τοῦ Γάμου.
Ἄπὸ τὴν κατὰ γράμμα ἐρμηνεία
τοῦ χωρίου τῆς Καθολικῆς Ἐπι-
στολῆς τοῦ ἀγίου Ἰακώβου, ποὺ
λέει «προσκαλεσάσθω τοὺς πρε-
σβυτέρους τῆς ἐκκλησίας», ἐπι-
κράτησε ἡ συνήθεια νὰ τελεῖται
ἀπὸ περισσοτέρους ἱερεῖς καὶ νὰ
καταλήξει τελικὰ στὸν ἱερόν ἀριθ-
μὸ ἑπτὰ. Ἡ ἀκολουθία ἀναπτύ-
χθηκε μὲ βάση αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ,
γι' αὐτὸ καὶ ὑπάρχουν ἑπτὰ ζεύ-
γη ἀναγνωσμάτων, ἑπτὰ ἐκτενεῖς,
ἑπτὰ εὐχές.

Στὴν πράξη ὅμως ἡ τέλεση τῆς
ἀκολουθίας ἀποδείχθηκε δυσβά-
σταχτη. Ἡ μεγάλη της διάρκεια,
ἡ συχνὴ τέλεσή της στὰ σπίτια
τῶν ἀσθενῶν καὶ κυρίως τὸ ἀπα-
ραίτητο τῆς συμμετοχῆς ἑπτὰ ἱε-
ρέων ὀδήγησαν, πρῶτα στὴν
ἀποσύνδεσή της ἀπὸ τὴ Θεία
Λειτουργία καὶ ἔπειτα στὴ στα-
διακὴ μείωση τῆς συμμετοχῆς τῶν
ιερέων, ἀπὸ ἑπτὰ σὲ τρεῖς καὶ τε-
λικὰ σὲ ἕναν. Ὁ ὁσιος Νικόδημος
ὁ Ἁγιορείτης ἐρμηνεύοντας τὸν
ΙΓ' κανόνα τῆς ἐν Καρθαγένῃ
Συνόδου, λέει ὅτι «καλύτερον
γὰρ εἶναι νὰ γίνεται τὸ μυστήριον
καὶ ἀπὸ ἕνα μόνον ἱερέα, πάρεξ
νὰ τὸ ὑστεροῦνται παντάπασιν οἱ
χριστιανοὶ καὶ μάλιστα οἱ ἀσθε-
νεῖς, καὶ ἐνταυτῷ νὰ ὑστεροῦνται
τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν, ὅπου
χαρίζει εἰς αὐτούς. Ἐπειτα, ἂν
ἕνας ἱερεὺς μόνος ἐκτελεῖ ὅλα τὰ
ἄλλα μυστήρια καὶ τὰ μείζονα
τοῦ Εὐχελαίου, διὰ τί καὶ μόνος
δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ θεῖον
Εὐχέλαιον;». Σήμερα ξαναγυρί-
ζοντας στὴν ἀρχικὴ παράδοση τὸ
μυστήριον τοῦ Εὐχελαίου τελεῖται
ἀπὸ ἕναν ἱερέα, ὁ ὁποῖος ὅμως
καλεῖται νὰ ἀντιμετωπίσει, συνή-
θως κατὰ βούλησιν, τὸ πρόβλημα

Τοῦ π. Χρήστου Ζαχαράκη

τοῦ δυσβάσταχτου μεγέθους τῆς
ιεραῆς ἀκολουθίας.

Γιὰ τὴν τέλεση τῆς ἀκολουθίας
τοῦ Εὐχελαίου χρησιμοποιοῦμε
ὡς ἀπαραίτητα στοιχεῖα τὸ ἔλαιον
(κανδήλα), ἀλεύρι καὶ ἑπτὰ κε-
ριά. Τὸ ἔλαιον εἶναι τὸ σύμβολο
τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
τὸ ὁποῖο λαμβάνεται τὶς σωματικὲς καὶ
τὶς ψυχικὲς νόσους. Ἡ χρῆση τοῦ
ἀλεύρου ἀποτελεῖ μᾶλλον ἐκσυγ-
χρονισμὸ ἐνὸς παλαιότερου ἐθί-
μου, τῆς χρησιμοποίησης σιταριοῦ
ἀντὶ ἀλεύρου. Ἡ χρῆση τοῦ σιτα-
ριοῦ ἢ τοῦ ἀλεύρου ἔχει πρῶτα-
πρῶτα πρακτικὸ σκοπὸ, νὰ στε-
ρεῶνεται πάνω τους ἡ κανδήλα
καὶ τὰ κεριά, καὶ ἔπειτα τὴν παρα-
σκευὴ τοῦ προσφόρου γιὰ τὴ
Θεία Λειτουργία. Παρότι ἡ τέλε-
ση τῆς ἀκολουθίας τοῦ Εὐχελαίου
ἀποσυνδέθηκε ἀπὸ τὴ Θεία Λει-
τουργία, στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ
ὁ δεσμὸς αὐτὸς διατηρήθηκε, καὶ
θεωρεῖται αὐτονόητη, μετὰ τὴν
τέλεση τοῦ ἱεροῦ Εὐχελαίου, ἡ
προετοιμασία καὶ ἡ συμμετοχὴ
στὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαρι-
στίας.

Τέλος ὁ ἱερέας χρεῖται τοὺς πα-
ρευρισκόμενους πιστοὺς μὲ τὸ
ἁγιασθὲν ἔλαιον στὸ μέτωπο καὶ
στὰ χέρια, τὸ μέτωπο «διὰ τοὺς
ἐντὸς λογισμοὺς» ἢ γιὰ νὰ ἁγια-
σθεῖ ὁ νοῦς καὶ τὰ χέρια γιὰ νὰ
καθαρισθοῦν ἀπὸ τὶς πονηρὲς
πράξεις.

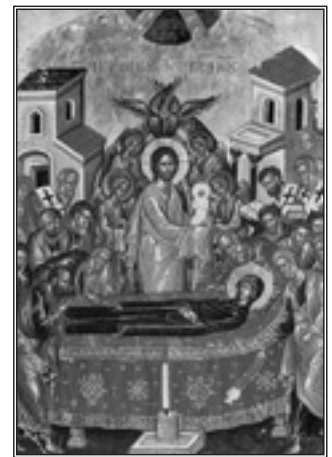

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΒΑΣΙΛΑ

Εἰς τὴν Κοίμησιν

Καὶ νὰ ποὺ πρόσφερε ἡ Παρθέ-
νος γιὰ χάρις ὅλου τοῦ κόσμου
αὐτὴ τὴν ὑπέροχον δικαιοσύνην
καὶ ἔγινε σ' ἐμᾶς ἡ κάθαρση καὶ ὁ ἰλα-
σμὸς καὶ ἐξάγνισε «ὀλόκληρον τὸ ἀν-
θρώπινο γένος». Καὶ ὅπως ἡ φλόγα ἢ ἡ
φωτοχυσία μεταδίδεται σ' ὅποιον
σῶμα συναντήσῃ, ἔτσι καὶ ἡ Παρθέ-
νος μετέδωκε σ' ὅλους τὸ λαμπρὸ
φῶς της. Ὑπάρχει μιὰ ἀναλογία ἀνά-
μεσα στὴν Παρθένον καὶ τὸν ἥλιο: τὸ
φυσικὸ φῶς παρουσιάζεται σὰν
ὠραιότης τῶν ὁρατῶν πραγμάτων,
χωρὶς νὰ ἀνήκει στὴ φύση ὄλων, γιὰ
τὸ ἔδωκε ὁ Θεὸς μόνον στὸ δίσκον τοῦ
ἡλίου, παρόμοια ἀκριβῶς καὶ ἡ
ὠραιότης τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅλο τὸ
σεμνὸ μεγαλεῖο τῆς φύσεως καὶ ὅλη ἡ
χάρις, ὅπως ἀνθοῦσε πρὶν νὰ χάσει ὁ
ἄνθρωπος τὸ Θεὸ καὶ τὴν ὁποία θὰ
εἶχε, ἂν εἶχε τηρήσει τὸ νόμον τοῦ Θε-
οῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην ποὺ εἶχε καὶ
κείνη ποὺ ἔπρεπε νὰ ἔχει, ἀλλὰ δὲν
εἶχε, ὅλα αὐτὰ βρέθηκαν συγκεντρο-
μένα μόνον στὴν Παρθένον καὶ ἐδικαι-
ώσαν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πράγ-
μα ποὺ ὁ Παῦλος εἶπε γιὰ τὸ Σωτή-
ρα. Ὑπῆρξε ἔτσι ἡ Παρθένος θη-
σαυρὸς ἢ περιουσία ἢ πηγὴ ἢ δὲν ξέ-
ρω πῶς ἄλλοιῶς νὰ τὸ πῶ τῆς ἀγιό-
τητος ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

Ἰκέτης

Τὸ δειλινὸ μού σβύνει τὶς ἐλαίους,
ὁ χρόνος τοῦ ἀγῶνα λιγοστεύει·
θαμῶναι ὁ φόβος τὶς ἀχτίδες,
νυχτάνει πιά· ζῶν δὲν περισεύει...
σύννεφα ἀπλώνονται οἱ στίχοι,
ρίμες πικρὲς, ρομαντικῆς·
'κι ὁ κόσμος χάλασε',
σκέψεις βουβές, ὠμές·
δὲν ἔζησα, δὲν πῆγα,
ἕνας ἰκέτης εἶμαι...

Ράμνος

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ...

Δὲν εἴμεθα οὔτε Νορβηγία, οὔτε
Σουηδία, οὔτε Γερμανία, οὔτε καὶ
Μ. Βρετανία. Τὸ ὄνειρο κάθε γο-
νιοῦ στὶς νότιες μεσογειακὲς
χῶρες εἶναι τὸ σπλάχνον του μόλις
τελειώσει τὸ Λύκειο, ἀξίζει δὲν ἀ-
ξίζει, νὰ περάσει σὲ κάποια πανε-
πιστημιακὴ σχολή, ἀπὸ τὴν ὁποία
θὰ λάβει ἕνα ἀνεπαρκέστατο καὶ
ἄχρηστο πτυχίον, παρὰ τὸ γεγονὸς
ὅτι, ἔστω καὶ ἀγνοώντας το, ἡ Πο-
λιτεία μὴ ἔχοντας δημιουργήσει
τὶς κατάλληλες ὑποδομὲς ἀ-
διαφορεῖ γιὰ τὸ ἂν τὸ πτυχίον αὐτὸ

τὸ ὀδηγήσει εἴτε στὸν Ὄργανισμὸ
Ἀπασχόλησης Ἑργατικῶν Δυνα-
μικοῦ (Ο.Α.Ε.Δ.), εἴτε στὸ νὰ
πουλάει σουβλάκια, εἴτε στὸ νὰ
μεταφέρει πίτσες κ.λ.π., ἀξίανον-
τας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν τὸν ἀριθ-
μὸ τῶν ἐγγράμματων ἀνέργων.
Ἐγινε γύρω στὰ 1986-87 μιὰ
οὐσιαστικὴ προσπάθεια ἀναπρο-
σαρμογῆς, ἰδιαίτερα τῆς κλασικῆς
ἐκπαίδευσης, ἀπὸ τὸν τότε Ὑ-
πουργὸ Παιδείας, ἡ ὁποία ὅμως
ἔπεσε στὸ κενὸ καὶ εἶχε ὡς ἀπο-
τέλεσμα τὴν ἐκπαρθύρωσή του

ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο.

Τελειώνοντας, καλοῦμεθα δύο
παρατηρήσεις νὰ τονίσουμε:
Πρῶτον τὴν ἐπαναστροφὴν μας
σὲ μιὰ ὀρθολογικὴ, ἀλλὰ ὄχι
ὀρθολογιστικὴ, ἐπανεξέταση σύ-
νολου τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστή-
ματος, καὶ ἰδιαίτερα αὐτοῦ τῆς
τριτοβάθμιας ἐκπαίδευσης, καὶ
δεύτερον τὴν ἐπανένταξήν μας,
ὡς ἐκπαιδευτῶν καὶ ἐκπαιδευο-
μένων, στὸ χωροπλαίσιον τῆς
Ἑλληνορθόδοξης παράδοσης καὶ
ἰδιαίτερα τῆς Κολλυβαδικῆς.

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 4

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ ΤΗΣ Π.Δ.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΗΣΑΪΑΣ

Ἐπίσημο
στοσύνθημα

Παράλληλα με την ειδωλολατρεία ὁ προφήτης Ἡσαΐας κακίζει καὶ τὴν πολιτικὴ τῶν συμμαχιῶν, τὴν συμμαχία δηλαδὴ μὲ τὰ ξένα ἔθνη, γιὰ νὰ ἔχουν βοήθεια ἀπὸ τὰ ἔθνη αὐτά. Τὴν τακτικὴ αὐτή, ὅπως εἶδαμε, τὴν πολέμησε καὶ ὁ προφήτης Ὡσηέ.

καὶ εἰς τοὺς ἵππους διότι εἶναι πολὺ ἰσχυροί, καὶ δὲν προσβλέπουν τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ δὲν ζητοῦν τὸν Γιαχβέ.....

3 Οἱ Αἰγύπτιοι εἶναι ἄνθρωποι καὶ ὄχι Θεός, οἱ ἵπποι τοὺς εἶναι σὰρξ καὶ ὄχι πνεῦμα. Ὁ Κύριος θὰ ἐκτείνει τὴν χεῖρα του καὶ θὰ ἀνατρέψει τὸν βοηθοῦντα*.

Ἄκριβῶς δὲ διότι ὁ Ἡσαΐας ἀπαιτεῖ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν παντοδύναμο Θεό, γι' αὐτὸ καὶ καταδικάζει τὴν ὑπερβολικὴ φροντίδα καὶ ἀγωνία τῶν πολεμικῶν προετοιμασιῶν, ποὺ γίνονται χωρὶς καμμία πίστη στὸ Θεὸ καὶ μὲ μόνη ἐλπίδα σωτηρίας αὐτὲς τὶς προετοιμασίες. Ὁ προφήτης λέγει στοὺς περίτρομους Ἰουδαίους, ποὺ εἶχαν ἀπορρίψει τὴν πίστη στὸν παντοδύναμο Θεὸ καὶ περίμεναν προστασία ἀπὸ τὰ κατασκευάσματα τῶν χειρῶν τους:

22, 8 “Σεῖς ἀποβλέπετε εἰς τὴν ὄπλοθήκη τοῦ οἴκου τοῦ δάσους* 9 καὶ προσέχετε τὰ ρήγματα τοῦ φρουρίου τοῦ Δαυὶδ, διότι ἐγίναν πολλά. Καὶ συναθροίσατε τὰ ὕδατα τῆς κάτω δεξαμενῆς. 10 Καὶ τὰς οἰκίας τῆς Ἱερουσαλὴμ καταγράψατε καὶ κατεδαφίσατε τὰ σπίτια διὰ νὰ ἐπιδιορθώσετε τὰ τείχη. 11 Καὶ δεξαμενὴν κατασκευάσατε μεταξὺ τῶν δύο τειχῶν διὰ τὰ ὕδατα τῆς παλαιότερας δεξαμενῆς. Δὲν ἀποβλέπετε ὅμως εἰς Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔπραξε καὶ δὲν παρατηρεῖτε Ἐκεῖνον ὅστις ἀπὸ μακροῦ τοῦτο ἐσχεδιάσεν**.

Μελετητής Π.Δ.

λεπτὴ διαφορὰ ἢ πολεμικὴ τοῦ Ὡσηέ καὶ τοῦ Ἡσαΐα πρὸς τὴν πολιτικὴ τῶν συμμαχιῶν. Ὁ Ὡσηέ πολεμεῖ τὴν τακτικὴ αὐτή, γιὰτὶ, μὲ τὴ συμμαχία μὲ τὰ ξένα κράτη δίνεται ἢ εὐκαιρία νὰ εἰσαχθοῦν στὴν ἱερὴ γῆ τοῦ Κυρίου καὶ οἱ θεομοὶ τῶν κρατῶν αὐτῶν. Ὁ Ἡσαΐας πολεμεῖ τὴν τακτικὴ τῶν συμμαχιῶν καὶ γι' αὐτὸν βέβαια τὸν λόγο, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὴν παράσταση τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔχει ὡς καδῶς, ὡς ἀπολύτου δηλαδὴ Κυρίου καὶ παντοδυνάμου, τὴν πολεμὴ κυρίως ὡς ἔλλειψη πίστεως στὸ Θεὸ καὶ πεποίθηση σὲ ἀνθρώπινες δυνάμεις. Εἶναι ἀδύνατος ὁ Γιαχβέ καὶ προσφεύγουν σὲ ξένες δυνάμεις, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὲς θέτουν σὲ κίνδυνο τὴν πίστη τους;

Σὲ μιὰ ὥραία περιχοπὴ παρουσιάζεται νὰ λέγει σ' αὐτοὺς ποὺ κατέφυγαν στὴν ειδωλολατρικὴ Αἴγυπτο ποὺ τὴν ὑπελόγιζαν γιὰ τὸ ἰσχυρὸ τῆς ἵππικῆς καὶ ζητοῦσαν βοήθεια ἀπὸ αὐτήν.

31.1 “Οὐαὶ εἰς αὐτοὺς ποὺ κατεβαίνουν εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ βοήθειαν!

Πρὸς τὸ ἵππικόν στρέφουν τὰ βλέμματα καὶ στηρίζονται εἰς τὰ πολυάριθμα ἄρματα

* Εἶναι τὸ ὄπλοστάσιο ποὺ κατασκευάστηκε ἀπὸ τὸν Σολομώντα. Κατὰ τὸ Γ' Βας. 7, 2 ὀνομάζεται “οἶκος τοῦ δάσου τοῦ Λιβάνου” ἐπειδὴ κατασκευάστηκε ἀπὸ κέδρους τοῦ Λιβάνου.

** Ὁ Προφήτης παραπονεῖται γιὰ τοὺς Ἰσραηλίτες ὅτι δὲν ἐμβαθύνουν στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, στὰ παιδαγωγικὰ του χτυπήματα ὥστε νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἀποτραπῆ μελλοντικὴ τιμωρία.

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 3

Τέσσερις φορὲς στὴ ζωὴ του γνώρισε ἐξορίες, εἴτε ἐπειδὴ ἤλεγξε τὸ κακὸ, εἴτε ἐπειδὴ ὑπερασπίστηκε τὶς ἄγιες εἰκόνες, εἴτε ἐπειδὴ δὲν ἐπέτρεψε ἐπεμβάσεις πολιτικῶν στὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἴδιος ἦταν ὁπαδὸς τοῦ δόγματος “ἐλευθέρᾳ Ἐκκλησίᾳ ἐν ἐλευθέρᾳ πολιτείᾳ”, ποὺ δὲν ἀφήνει κανένα περιθώριο ἀνάπτυξης παποκαισαρικῶν ἢ καισαροπατικῶν αὐθαιρεσιῶν. Εἶναι ἐλεύθερη ἢ πολιτεία ἀπὸ ἐπεμβάσεις ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων. Τὸ ἴδιο ἐλεύθερη ὅμως θὰ πρέπει νὰ παραμείνει καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ ἐπεμβάσεις πολιτικῶν ἢ πολιτειακῶν παραγόντων.

Τὸ μοναστήρι τοῦ ἦταν μιὰ κυψέλη ποὺ ἔσφυζε ἀπὸ ζωὴ, τὶς ἐργασίες τῆς ὁποίας ὀργάνωσε ὁ ἴδιος κατὰ τὸν πλέον ἀποδοτικὸ τρόπο. Συνέγραψε τὸ περίφημο “τυπικὸ” τοῦ μοναστηριοῦ, μέσα στὸ ὁποῖο καθόριζε τόσο τὶς πνευματικὲς ἀσκήσεις ὅσο καὶ τὶς χειρωνακτικὲς ἐργασίες τῶν μοναχῶν. Στὴν ταπεινώση, τὴ συνεχῆ μετάνοια, τὴ νηστεία, τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ ἀναζητοῦσαν τὴν πνευματικὴ τους τελείωση, τὴν ἔνωσή τους μὲ τὸ Θεό, τὴ θέωση. Τὸ τυπικὸ αὐτὸ ἐγίνε πρότυπο γιὰ πολλὰ ἄλλα μοναστήρια τοῦ Βυζαντίου. Τὸν 10^ο αἰῶνα εἰσήχθη καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἀποτέλεσε τὸ πρῶτο τυπικὸ του. Μεταφράστηκε καὶ στὰ ρωσικὰ καὶ ἐπηρεάσε τὴ ζωὴ τῶν ρωσικῶν μοναστηριῶν.

Ἀνάμεσα στὶς ἐργασίες τῶν μοναχῶν εἶχε καθορίσει τὴν εἰκονογραφία, τὴν καλλιγραφία, τὴν ὕμνογραφία. Ἐπιδόθηκαν μὲ περισσὴ ἐπιμέλεια στὴν ἀντιγραφή σπάνιων χειρογράφων κωδικῶν καὶ ἔργα τῶν σπουδῶν μοναχῶν κοσμοῦν σήμερα ὡς μοναδικὰ δείγματα τῶν μεγαλύτερων βιβλιοθηκῆς τοῦ κόσμου, ὅπως εἶναι τῶν Παρισίων, τοῦ Βατικανοῦ, τοῦ Σινᾶ, τοῦ Ἁγ. Ὄρους καὶ ἀλλοῦ.

Διακρίθηκε ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ μιὰ ὀλόκληρη σειρὰ ἀπὸ σπουδίτες πατέρες, στὴ θρησκευτικὴ ποίηση. Μὲ ἔμμετρα ἐπιγράμματα παραδίδει ὑπέροχες συμβουλὲς θεοσέβειας στοὺς μοναχοὺς του, ἀλλὰ συνέθεσε καὶ ὕμνους στὸν Κύριο, ποὺ τοὺς συναντοῦμε στὸ βιβλίον τοῦ Τριωδίου καὶ προξενοῦν ἱερὴ κατάνυξη στὶς καρδιές μας.

Διερωτώμεθα λοιπὸν τί θὰ ἦταν ὁ κόσμος χωρὶς τοὺς μοναχοὺς! Τὶ θὰ συνέβαινε ἐὰν χωρὶς τοὺς μοναχοὺς, χωρὶς τὸν Θεόδωρο Στουδίτη καὶ τὴ δυναμικὴ παρουσία τῶν χιλίων μοναχῶν τοῦ ἐπικρατοῦσαν οἱ εἰκονομαχικὲς ἰδέες. Θὰ μετέβαλαν τὸ Χριστιανισμὸ σὲ μιὰ ἀνεικονικὴ θρησκεία τύπου Ἰσλάμ, θὰ ἔλειπε ἀπ' τοὺς ναοὺς μας ἡ ἱερὴ ἀτμόσφαιρα καὶ ἡ κατάνυξη ποὺ δημιουργοῦν οἱ

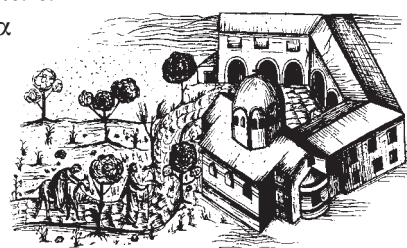
ἄγιες εἰκόνες, θὰ ἔλειπε ἡ παιδαγωγία τῶν εἰκόνων, θὰ ἀποϊεροποιούνταν ἡ ὕλη, θὰ ὑποβαθμίζονταν τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο ὡς εἰκόνα Θεοῦ.

Τὶ θὰ ἦταν ὁ κόσμος χωρὶς τοὺς μοναχοὺς! Πόσοι κατανοκτικοὶ ὕμνοι, θείας ὄντως ἐμπνευσης, θὰ ἔλειπαν ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ μας βιβλία! Πόσα ἔργα ἐλλήνων, ἀλλὰ καὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων θὰ μᾶς ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστα, ἐὰν δὲν τὰ διεφύλασσαν καὶ δὲν τὰ ἀντέγραφαν οἱ μοναχοὶ στὰ ἐργαστήριά τους! Πόσα ἀριστουργήματα τῆς τέχνης, ποὺ μὲ ἀφάνταστη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμέλεια δημιούργησαν οἱ μοναχοὶ καὶ ποὺ κοσμοῦν σήμερα ἱεροὺς ναοὺς, ἀλλὰ καὶ μουσεῖα τοῦ κόσμου θὰ μᾶς ἔλειπαν!

Τὶ θὰ ἦταν ὁ κόσμος χωρὶς τοὺς μοναχοὺς! Πόσοι ἄνθρωποι, πόσοι κουρασμένοι στρατοκόποι τῆς ζωῆς, ποὺ κοντὰ τους, κοντὰ στὴν ἀνεπιτήδευτη ἀπλότητα καὶ ἀγιότητά τους ξαναβρῆκαν τὸ νόημα τῆς ζωῆς, δὲν θὰ ὀδηγοῦνταν στὴ μελαγχολία, στὴν ἀπομόνωση, στὴν αὐτοκτονία!

Τὶ θὰ ἦταν ὁ κόσμος χωρὶς τοὺς μοναχοὺς! Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μὲ ὑψωμένα τὰ χεῖρια παρακαλοῦν μέρα-νύχτα τὸν Θεὸ νὰ παρατείνει τὸ ἔλεός του γιὰ πολλὲς ἀδικίες, τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἐγκλήματα μᾶς, τὰ ὁποῖα χωρὶς τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ τους θὰ προκαλοῦσαν τὴ δίκαιη ὀργὴ τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὁ Θεὸς θὰ ἔσωζε τὶς ἁμαρτωλὲς πόλεις τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας, ἐὰν βρῖσκονταν μέσα σ' αὐτὲς ἔστω καὶ πέντε δίκαιοι, γιὰτὶ νὰ μὴ πιστέψουμε ὅτι ὁ Θεὸς ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς ἔλειψι καὶ νὰ μᾶς σώζει χάριν εὐλαβέστατων μοναχῶν, ποὺ ἀφιέρωσαν ὀλόκληρο τὸν ἑαυτό τους καὶ ὀλόκληρη τὴν ζωὴ τους στὸ Θεό!

Ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ μοναχοῦ καὶ ἀσκητοῦ, αὐτὸ μᾶς διδάσκει. Πολλὰ ὀφείλουμε στοὺς μοναχοὺς τῆς Ἐκκλησίας μας. Τεράστια εἶναι ἡ προσφορὰ τους. Ὁ Μέγας Βασίλειος τοὺς ὀνομάζει «ἐραστὰς τῶν οὐρανίων πολιτευμάτων καὶ πραγματευτὰς τῆς ἀγγελικῆς διαγωγῆς καὶ συστρατιώτας τῶν ἀγίων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ». Ὁ δὲ ἱερὸς Χρυσόστομος τοὺς ἀποκαλεῖ «φωστήρας τῆς οἰκουμένης διάγοντας ὡς ἄγγελοι». Συνιστᾶ μάλιστα ὡς ὠφέλιμη τὴν ἐπίσκεψη μοναστηριοῦ, ὅπου ὁ χορὸς τῶν μοναχῶν «ἀπὸ λύκων ἀρνεοὺς ἐργάζεται». Ναι, φεύγουν ἀπὸ τὸν κόσμον οἱ μοναχοὶ, ἀλλὰ βοηθοῦν καὶ ἐεργετοῦν τὸν κόσμον μὲ ποικίλους τρόπους. Ἀρνοῦνται τὸν ἁμαρτωλὸν κόσμον, ἀλλὰ οἱ ἴδιοι παραμένουν ὁ κόσμος τοῦ κόσμου, τὸ στολίδι δηλαδὴ τοῦ κόσμου μᾶς.

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Ἐπισκέφθηκε κάποτε ὁ ἀδελφὸς τὸν ἄββᾶ Θεόδωρο κι' ἔκανε τρεῖς μέρες παρακαλώντας τον ν' ἀκούσει λόγο. Αὐτὸς ὅμως δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Κι' ἔφυγε λυπημένος. Τοῦ λέγει

ὁ μαθητὴς του:
- Ἄββᾶ, πῶς δὲν τοῦ εἶπες λόγο κι' ἔφυγε λυπημένος;
Καὶ τοῦ λέγει ὁ γέροντας:
- Φυσικὰ δὲν θὰ τοῦ ἔλεγα διότι εἶναι πραγματευτὴς καὶ θέλει νὰ δοξάζεται μὲ ξένους λόγους.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ

Στὴν Ἀγιορείτικη μονὴ Σταυρονικήτα

Παναγιώτη Βολάκη, Θεολόγου

“Ένας σύγχρονος αγιορείτης πνευματικός συγγραφέας γράφει στὸν πρόλογο ἑνὸς βιβλίου του, στὸ ὁποῖο παρουσιάζει τὸν τόπο τῆς μετανοίας του, «τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι κυρίως αὐτὸ πὸν δὲν φαίνεται κι ὄχι αὐτὸ πὸν φαίνεται...». Τὰ μεγέθη στὰ ὁποῖα συνήθως δίνουμε σημασία οἱ κοσμικοὶ, (ὁ ὄγκος τοῦ οἰκοδομήματος, ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν, ἡ παλαιότητα τῶν κτισμάτων), λίγο μετρᾶνε ἐκεῖ. Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πάει. Ὅταν στὴν δεκαετία τοῦ ’80 ξαναζωντάνεψε ὁ αγιορείτικος μοναχισμὸς μετὰ ἀπὸ μιὰ μακρὰ περίοδο κάμψης μετὰ τὴν αὔξηση τοῦ ἐνδιαφέροντος κυρίως νέων ἀνθρώπων, (πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους σήμερα εἶναι μοναχοί), κάποια μοναστήρια λειτούργησαν σὰν κέντρα ἀπὸ τὰ ὁποῖα πῆγαζε καὶ στὰ ὁποῖα κατέληγε αὐτὴ ἡ εὐλογημένη κινητικότητα. Ἐνάντια τους ἡ μονὴ Σταυρονικήτα μετὰ τὸν τότε ἡγούμενό της π. Βασίλειο καὶ τὴν λιγοστὴ ἀριθμητικὰ συνοδεία του κατέχει ξεχωριστὴ θέση καὶ ἀπέδειξε μετὰ τρόπο ἀδιάψευστο πὼς ἕνα μικρὸ γιὰ τὰ αγιορείτικα δεδομένα μοναστήρι μπορεῖ νὰ γίνῃ τόπος περιστοίχης χάριτος καὶ σημείου σωτηρίας πλήθους ψυχῶν. Ὅσο κι ἂν τὸ μάτι κι ὁ νοῦς ἀναπαύεται ἀπὸ τὴν ἰδανικὴ θέση τῆς μονῆς, (ὑπερυψωμένη λίγα μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα στέκει στὴ βόρεια ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ Ὄρους, χτισμένη πάνω σὲ ἕνα βράχο πὸν τὸν τρώει κυριολεκτικὰ τὸ κύμα), ἡ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ κτιρίου πὸν τὸ μικρὸ του μέγεθος τὸ κάνει πιὸ προσιτὸ στὸν ἄνθρωπο, ἡ ψυχὴ ἀνασαίνει ἀπὸ τὴν χάρη πὸν χαρίζεται μετὰ τὴν κοινωνία τῶν προσώπων. Πρὶν λίγα χρόνια τὸ μοναστήρι κινδύνευε νὰ πέσει ἀπὸ μιὰ σταυροειδῆ ρωγμὴ στὸν σχιστολιθικὸ βράχο πάνω στὸν ὁποῖο στέκεται, καὶ πὸν εἶχε προκληθεῖ ἀπὸ τὴ διάβρωση πὸν προκάλεσε τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, (ἡ μονὴ ἀναφέρεται σὲ χειρόγραφα ἀπὸ τὸν 11ο μ.Χ. αἰ.), ἡ θάλασσα. Γιὰ νὰ περνοῦν ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ στὴν ἄλλη στὸ μέσον τοῦ κατάγραφου μετὰ σπάνιας τέχνης ἀγιογραφίης τοῦ περίφημου Κρητικοῦ ἀγιογράφου Θεοφάνη, καθολικοῦ οἱ μοναχοὶ χρησιμοποιοῦσαν ξύλινα γεφυρώματα. Οἱ συντηρητὲς εἶχαν κατ’ ἐπανάληψιν καλέσει τοὺς μοναχοὺς νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ κτίριο λόγω τῆς ἐπικινδυνότητάς του. Κανένας ὅμως δὲν ἔφυγε. Σήμερα τὸ κτίσμα ἔχει στερεωθεῖ μετὰ ἐνέσεις τσιμέντου πὸν ἔδωσαν τὸν τεράστιο ραγισμένο βράχο καὶ δὲν κινδυνεύει πιά. Νομίζω πὼς ποτὲ δὲν κινδύνευε, καθὼς θυμᾶμαι ἕνα μοναχὸ νὰ μοῦ λέει: «Ἀποροῦν πὼς τὸ μοναστήρι μας στέκεται καθὼς μιὰ δύναμη τὸ σπρώχνει πρὸς τὴ στεριά καὶ τρεῖς πρὸς τὴ θάλασσα, ἐγὼ δὲν ἀπορῶ γιὰ τὴν ὅποια ἀναλογία γιὰτὶ ξέρω πὼς αὐτὴ ἡ δύναμη ἀρκεῖ γιὰ νὰ νικήσει ὅλες, ἐγὼ τῆς ἔδωσα ὄνομα, τὴν φωνάζω Παναγία...».

Τὸ τέμπλο στὸ καθολικὸ φωτίζεται ἀπὸ τὶς εἰκόνες ἑνὸς ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀγιογραφημένα «Δωδεκάορτα», (σκηνὲς ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ), πὸν ὑπάρχουν στὸ Ὄρος. Κοντὰ στὴν μονὴ γιὰ χρόνια ἀσκήτεψε, πρὶν μετακινηθεῖ γιὰ λόγους ὑγείας στὸ γνωστὸ κελὶ «Παναγούδα» στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κοντὰ στὴν μονὴ Κουτλουμουσίου καὶ ὁ μακαριστὸς Γερο-Παῖσιος. Τὴν πορεία του πρὸς τὴν ἀγιότητα καὶ μετὰ τὴ δικὴ του εὐχὴ ἀκολουθοῦν οἱ πολυάριθμοι σήμερα πατέρες τῆς μονῆς, προσευχόμενοι καὶ ἐλπίζοντες πρὸς δόξαν Κυρίου.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

στὴ Νορμανδία

Παναγ. Καραγιάννη, Θεολόγου

Τ

ὁ σχολεῖο μας, τὸ 4^ο Γυμνάσιο Κοζάνης, μετεῖχε στὸ ἐκπαιδευτικὸ εὐρωπαϊκὸ πρόγραμμα “Σωκράτης-Comenius” μετὰ τρία ἀκόμη σχολεῖα, ἕνα γαλλικὸ στὴν πόλη Caen τῆς Νορμανδίας, ἕνα ἰταλικὸ στὸ ἀρχαῖο Ρήγιο τῆς Μ. Ἑλλάδας καὶ ἕνα Ὁλλανδικὸ στὴν περιοχή τοῦ Rotterdam.

“Περιβάλλον” καὶ “Πολιτιστικὴ κληρονομιά” ἦταν τὰ θέματα πάνω στὰ ὁποῖα θὰ ἐργάζονταν οἱ ὁμάδες τοῦ κάθε σχολεῖου πὸν θὰ παρουσίαζαν τὶς ἰδιαιτερότητες τοῦ κάθε λαοῦ σὲ προγραμματισμένα ταξίδια. Οἱ συνάδελφοι παρουσίασαν ἀξιόλογες ἐργασίες σχετικὰ μετὰ τὴ μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος στὴν περιοχή μας, τὶς παραδοσιακὲς φορεσιές, τοὺς χοροὺς καὶ τὰ τραγούδια καθὼς καὶ τὰ εὑρήματα τῆς Αἰανῆς.

Ἐμεῖς, μετὰ τὴ σκέψη ὅτι μαθητὲς καὶ ἐκπαιδευτικοὶ τῶν συνεργαζόμενων σχολεῖων δὲ γνωρίζουν τὴν Ὁρθόδοξία, θελήσαμε νὰ παρουσιάσουμε τὴν κατ’ ἐξοχὴν κληρονομιά μας, τὴν Ὁρθόδοξη, μετὰ ἐπιμέρους θέματα: “Ἡ παρουσία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴν καθημερινὴ μας ζωὴ”. Ἐτοιμάστηκε λοιπὸν ἡ ἐργασία, ἕνα ἄλμπουμ μετὰ φωτογραφικὸ ὑλικὸ σὲ τέσσερα ἀντίτυπα, ἕνα γιὰ κάθε χώρα, στὸ ὁποῖο παρουσιάζαμε τὴ συμμετοχὴ τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας στὴ ζωὴ τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τὴ γέννηση μέχρι τὸ θάνατο καὶ τὸν ἀγιασμὸ πὸν αὐτὴ προσφέρει στὴν προσωπικὴ, οἰκογενειακὴ, σχολικὴ, ἐπαγγελματικὴ ζωὴ ἀκόμη καὶ στὴν πολιτικὴ.

Στὴ συνέχεια πραγματοποιήθηκε τὸ ταξίδι μας στὴ Γαλλία. Ἐκπαιδευτικοὶ καὶ μαθητὲς τεσσάρων εὐρωπαϊκῶν σχολεῖων -Ἕλληνες, Γάλλοι, Ὁλλανδοὶ καὶ Ἰταλοὶ- συναντηθήκαμε, ἀνταλλάξαμε ἀπόψεις πάνω σὲ ἐκπαιδευτικὰ θέματα καὶ ἐκθέσαμε τὶς ἐργασίες μας. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ πὼς πολλοὶ μαθητὲς, γονεῖς

καὶ ἐκπαιδευτικοὶ ἔδειξαν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ὁρθόδοξία. Μετὰ μεγάλη ἀπορία ξεφύλλιζαν τὸ ἄλμπουμ καὶ ἔδλεπαν πὼς ἡ Ἐκκλησία ἀγιάζει ἕνα καινούργιο αὐτοκίνητο, ἕνα γήπεδο, ἕνα ἐμπορικὸ κατάστημα, πὼς ἀγιάζει τὰ πάντα. Δικαιολογημένα βέβαια ἀποροῦσαν γιὰτὶ στὸ Δυτικὸ Χριστιανισμὸ οὔτε νὰ τὸ διανοηθοῦν κατὶ τέτοιο. Αὐτὸν τὸ Χριστιανισμὸ ὅμως πὸν γνώρισαν οἱ Εὐρωπαῖοι, τὸ Δυτικὸ, μετὰ τὴν πολιτικὴ παπικὴ ἐξουσία καὶ τὴν προτεσταντικὴ ὑπερεκτίμηση τῆς λογικῆς, ἀπέρριψαν καὶ μπροστὰ στὰ ἀδιέξοδα πολλοὶ στρέφονται τώρα στὴν Ὁρθόδοξία ἢ δυστυχῶς στὶς μυστικιστικὲς ἀνατολικὲς θρησκείες.

Θελήσαμε φυσικὰ νὰ μάθουμε ἂν ὑ-

πάρχει Ὁρθόδοξη ἐνορία στὴν περιοχή. Μετὰ χαρὰ πληροφορηθήκαμε τὴν ὑπαρξὴ ὀρθόδοξου ναοῦ στὴν πόλη καὶ τὴ δυνατότητα ἐκκλησιασμοῦ μας τὴν Κυριακὴ μετὰ τοὺς Ὁρθόδοξους Γάλλους ἀδελφούς. Ἐνας ναὸς ρώσικης ἀρχιτεκτονικῆς, λιτὸς, μετὰ πολλὲς ἐλλείψεις ἀκόμη καὶ σὲ ὑλικά λατρείας, καλεῖ τοὺς λιγοστοὺς ὀρθόδοξους νὰ ἐκκλησιαστοῦν καὶ νὰ τελέσουν τὴ Θεία

Ὁ ὀρθόδοξος Ἱ. Ν. Ἁγ. Σεργίου στὴν πόλη Colombelles.

Εὐχαριστία. Ὅμως ἐκείνη τὴν Κυριακὴ ὁ ἱερέας πὸν καλύπτει τὶς λειτουργικὲς ἀνάγκες ἀρκετῶν τέτοιων ἐνοριῶν στὴ Βόρειο Γαλλία λειτουργοῦσε κάπου ἄλλου, ὥστόσο οἱ πιστοὶ συγκεντρώθηκαν στὸ ναὸ, συμπροσευχήθηκαν μετὰ τάνυξη καὶ συνέβαλλαν μαζί μας.

Σὲ μιὰ πόλη 200.000 κατοίκων, ἀδιάφορων γιὰ θέματα πίστεως, πενήντα Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, μιὰ ὁδὸ στὴν πνευματικὴ ἔρημο τῆς περιοχῆς, δίνουν ταπεινὰ τὴ δικὴ τους μαρτυρία, τὴ μαρτυρία τῆς Ὁρθόδοξίας πὸν σώζει ἐναντὶα στὸ Δυτικὸ πολιτισμὸ πὸν τὸν ἐνδιαφέρει μόνο ἡ ὑλικὴ εὐημερία, ἡ οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη καὶ ἡ μαζικὴ κατανάλωση. Δόξα τῷ Θεῷ!

ΧΡΟΝΙΚΑ ♦ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ♦ ΣΧΟΛΙΑ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ

2003

ΙΟΥΛΙΟΣ
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2003

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων & Κοζάνης κ. Ἀμβρόσιος:

❖ Ἐχοροστάτησε κατά τόν Μέγαν Πανηγυρικόν Ἑσπερινόν ἐπί τῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τό Ἱερόν Ἐξωκκλήσιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου (Παναγία) Κοζάνης (14/8).

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Ἀμβρόσιος, εἰς τὸ Ἱερόν Ἐξωκκλήσιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Ἀπὸ τῆ χειροτονία τοῦ διακόνου Ἀθανασίου Παπαϊωάννου εἰς πρεσβύτερο.

- ❖ Ἐτέλεσε Πανηγυρικήν Θείαν Λειτουργίαν μετὰ θείου κηρύγματος εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βελβενδοῦ καὶ ἔτέλεσε τὴν χειροτονείαν εἰς πρεσβύτερον τοῦ διακόνου Ἀθανασίου Παπαϊωάννου (15/8).
- ❖ Παρέστη, προεξάρχοντας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλου, εἰς τὸ τεσσαρακονθήμερον Ἀρχιερατικόν μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κυροῦ Παντελεήμονα Β' εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης (17/8).

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης χοροστατεῖ κατά τόν Μέγαν Πανηγυρικόν Ἑσπερινόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸ Ἱερόν Ἐξωκκλήσιον τῆς Παναγίας Κοζάνης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΒΕΛΒΕΝΤΟΥ

Μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, τὶς εὐλογίες τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Ἀμβροσίου καὶ μετὰ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ ὑπευθύνου γιὰ τὴν Νεότητα καὶ τὴν Κατήχηση Ἀρχιμανδρίτου Αὐγουστίνου Μύρου, λειτούργησαν ἐφέτος τὸ καλοκαίρι οἱ Ἐκκλησιαστικὲς Κατασκηνώσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερβίων καὶ Κοζάνης. Ὡς τόπος ἐπιλέχθηκε μία πευκόφυτη περιοχή τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Τριάδος Βελβεντοῦ, ὅπου βρίσκεται κτισμένο κατασκηνωτικὸ Συγκρότημα, τὸ ὁποῖο διαχειρίζεται ὁ Δήμος Βελβεντοῦ, καὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Δήμαρχος μαζί με τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο συνέβαλλαν σημαντικὰ γιὰ νὰ καταστή δυνατὴ ἡ λειτουργία του. Μαζί τους προσέφεραν τὶς ὑπηρεσίες τους δεκάδες ἐθελοντές, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀπὸ διάφορες ἐνορίες τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Οἱ κατασκηνώσεις.

Σὲ διάστημα ἐνάμισυ μηνὸς φιλοξενήθηκαν 190 περίπου παιδιὰ καὶ 100 ἐνήλικες. Στὰ παιδιὰ συμπεριλαμβάνονται καὶ 35 προερχόμενα ἀπὸ τὴν Λευκορωσία, ποὺ φιλοξενήθηκαν μετὰ κύρια εὐθύνη τοῦ Δήμου Βελβεντοῦ καὶ τὴν πνευματικὴ φροντίδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἡ ὀργανωμένη γιὰ πρώτη φορὰ λειτουργία τῶν ἐκκλησιαστικῶν Κατασκηνώσεων τῆς Μητροπόλεως μας ἔδωκε τὴν εὐκαιρία σὲ ἄρκετὰ παιδιὰ τῶν Ἑνοριακῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλα, νὰ ζήσουν μέσα σ' ἓνα ὑπέροχο φυσικὸ περιβάλλον, κοντὰ σ' ἓνα παλαιὸ Μοναστήρι, ποὺ προσδίδει ἱερότητα στὸν χώρο, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μ' ἓνα ἄλλο τρόπο ζωῆς, διαποτισμένο ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ Παράδοση· αὐτὸν ποὺ συνδυάζει τὸ αὐθόρμητο παίγνιδο, τὴν ἀνυπόκριτη χαρὰ, τὴν ἐθελοντικὴ ἐργασία, τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια, τὴ δοξολογικὴ προσευχὴ καὶ τὴν πρετοιμασμένη συμμετοχὴ στὰ ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Τὰ παιδιὰ τῆς κατασκηνώσεως μετὰ τὸν ὑπεύθυνον Ἀρχιμ. π. Αὐγουστίνου Μύρου.